

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **plk. gšt. Ing. M. S.,** zastoupený Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem Aloise Krále 2640/10, Prostějov, proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky,** se sídlem Vítězné náměstí 5, Praha 6, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. 2288-2/2015-1304, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2017, č. j. 3 Ad 16/2015 – 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí městského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 27. 3. 2017, č. j. 3 Ad 16/2015 – 58, Městský soud v Praze zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí (personálního rozkazu) žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. 2288-2/2015-1304, kterým náčelník Generálního štábu Armády České republiky, zamítl jeho odvolání a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí (personální rozkaz) velitele Vzdušných sil ze dne 1. 7. 2015, č. j. 59-16/2015-1309. Tímto rozhodnutím, s účinností ode dne 1. 7. 2015, velitel Vzdušných sil nepřiznal žalobci jako zástupci velitele 22. základny vrtulníkového letectva ke služebnímu tarifu příplatek za zvýšenou odpovědnost.

[2] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, přičemž poukázal na dikci § 66 odst. 1, § 68e, § 68j odst. 4 a 5 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích“).

[3] Úvodem samotného posouzení předmětného případu městský soud uvedl, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen široce nekonkrétním konstatováním bez souvislosti se skutkovou či právní výtkou, aby se jí soud mohl relevantně zabývat.

[4] Městský soud následně konstatoval, že z personálního rozkazu vydaného velitelem Vzdušných sil je patrné, že žalobci byl přiznán pouze služební tarif. Tento postup byl odůvodněn tím, že ode dne 1. 7. 2015 je žalobce zařazen na systemizované místo zástupce velitele 22. základny vrtulníkového letectva, a náleží mu tedy služební tarif pro hodnost plukovníka. Toto rozhodnutí má konstitutivní povahu, na jeho základě byl žalobci přiznán plat – služební tarif, který je mu vyplácen. Městský soud přitom neshledal, že by tímto postupem byl porušen § 68e zákona o vojácích, v němž je taxativní výčet funkcí, kterým náleží příplatek za zvýšenou odpovědnost až do výše 15 % služebního tarifu. Ustanovení § 68e zákona o vojácích ve svém znění nepředpokládá, že by se funkčně nadřazený orgán před tím, než přizná přípatek za zvýšenou odpovědnost, měl zabývat obsahem dokumentů, které žalobce uvedl, nýbrž přiznává určitým funkcím tento druh příplatku bez dalšího. Správní orgány tak neměly žádný prostor pro uvážení, a proto příplatek žalobci nepřiznaly. Současně městský soud doplnil, že s výjimkou předávacího protokolu, kterým dřívější velitel předal žalobci jako přebírajícímu funkci, byly ostatní žalobcem zmiňované dokumenty vydány až poté, co byl vydán personální rozkaz ze dne 1. 7. 2015. Tyto dokumenty tedy měly evidentně návaznost na funkci zastávanou žalobcem.

[5] Pokud žalobce poukázal na to, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, pak městskému soudu nespecifikoval, v čem konkrétně mělo být namítané zákonné ustanovení porušeno. V daném případě byl primárně aplikován postup ve smyslu § 68e zákona o vojácích, nešlo proto o zjišťování stavu věci podle § 3 správního řádu. Ustanovení § 68e zákona o vojácích totiž zjištění stavu věci před přiznáním uvedeného příplatku nepředpokládá, když platí výlučně pro taxativní okruh osob, na které se vztahuje. Mezi tento okruh oprávněných funkcí nepatří funkce zástupce velitele.

[6] Městský soud dále citoval důvodovou zprávu k zákonu č. 332/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, kde se k § 68e zákona o vojácích uvádí: *„Jedinečné postavení velitele vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, velitele nebo ředitele či náčelníka vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu a ředitele či velitele organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství, co se týče kompletní odpovědnosti za celkový chod řízeného subjektu, se navrhuje oproti ostatním vojákům v téže vojenské hodnosti zvýhodnit měsíčním příplatkem ve výši 5 % minimálního služebního tarifu stanoveného zákonem. Měsíční příplatek bude konstantní a nebude se zvyšovat v návaznosti na případnou budoucí valorizaci služebních tarifů. Tento příplatek bude náležet maximálně 250 vojákům z povolání. K zamezení potenciálních problémů o výši příplatku se stanovuje způsob zaokrouhlení.“* Předmětné ustanovení se tak podle městského soudu na žalobce nevztahuje, neboť ten není velitelem vojenského útvaru.

[7] Žalobce byl ustanoven personálním rozkazem ze dne 1. 7. 2015 na systemizované místo zástupce velitele 22. základny vrtulníkového letectva. Z pozice zástupce velitele základny z důvodu dlouhodobé neobsazenosti systemizovaného místa velitele základny jinou osobou toto systemizované místo de facto vykonával. Na systemizované místo velitele letecké základny však nebyl nikdy ustanoven, neboť nesplňoval základní požadavek odbornosti, tj. nebyl pilotem. Podle městského soudu pak byla vojenská hodnost žalobce i jeho postavení dostatečně ohodnoceny v rámci služebního tarifu. Na velitele letecké základny se totiž kladou jiné nároky než na jeho zástupce. Z těchto důvodů nebylo možné užít ani jiný druh výkladu, než užil žalovaný, když se nejednalo o přehnaný formalismus, ale o dodržování zákona.

[8] K žalobcově námitce týkající se porušení zásady rovnosti v odměňování ve smyslu Listiny základních práv a svobod, jakož i zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, městský soud opětovně odkázal na dikci důvodové zprávy k zákonu o vojácích a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 10/2013 – 21. Žalobcův odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 27/04, poté shledal městský soud nepřípadným, jelikož se tento zabýval předkládáním změn obecně závazné vyhlášky obce nadřízenému orgánu územního plánování.

II. Kasační stížnost žalobce

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Podle názoru stěžovatele je právní posouzení městského soudu nesprávné. Zákon o vojácích sice vypočítává v § 68e okruh osob, kterým je možné přiznat příplatek za zvýšenou odpovědnost, avšak tento příplatek je nutné přiznat i osobám, které, ač nejsou výslovně v daném ustanovení zmíněny, fakticky vykonávají naprosto stejné činnosti, s kterými je spojena i odpovídající odpovědnost. Při rozhodování o tom, komu bude příplatek za zvýšenou odpovědnost přiznán, je tak třeba chápat kategorie osob uvedené v § 68e zákona o vojácích nikoliv pouze dle služebního zařazení, ale zejména podle hlediska materiálního, tj. skutečně vykonávaných činností a míry odpovědnosti.

[11] Stěžovatel k tomu doplnil, že byl zařazen na pozici zástupce velitele 22. základny vrtulníkového letectva. Vzhledem k tomu, že pozice velitele 22. základny vrtulníkového letectva byla dlouhodobě neobsazená, vykonával stěžovatel *de facto* činnosti velitele 22. základny vrtulníkového letectva, a to s veškerou odpovědností z toho plynoucí.

[12] Důvodová zpráva k zákonu o vojácích pak uvádí, že není účelem příplatku za zvýšenou odpovědnost kompenzovat velitelské a manažerské činnosti. Účelem příplatku za zvýšenou odpovědnost je kompenzace odpovědnosti za majetkové a finanční operace, za správu materiálu a majetek státu. Přesně takovou odpovědnost nesl dle jeho tvrzení stěžovatel. Bylo by přitom nelogické a v rozporu se zásadou rovnosti, aby dvě osoby konající stejné činnosti a mající stejnou odpovědnost (tj. velitel a zástupce velitele dlouhodobě pověřený výkonem funkce velitele) neměly stejný příplatek za zvýšenou odpovědnost. Stěžovatel v této souvislosti též upozornil, že od 1. 7. 2016 zákon o vojácích výslovně umožňuje přiznat příplatek za zvýšenou odpovědnost i dalším vojákům ve smyslu § 68j odst. 4 a 5 zákona o vojácích.

[13] Nepřiznání příplatku za zvýšenou odpovědnost osobě, která vykonává stejné činnosti a má stejnou odpovědnost jako velitel, je podle stěžovatele také zásahem do ústavně zaručených práv (čl. 28 Listiny základních práv a svobod).

[14] Argumentace městského soudu, kterou podporuje své právní závěry, není podle stěžovatele vůbec přiléhavá a přesvědčivá. Například to, zda stěžovatel je pilotem či zda vede základnu k odbornosti, nejsou relevantní skutečnosti pro posouzení otázky příplatku za zvýšenou odpovědnost. K tomu stěžovatel dodal, že tzv. létající velitel pobírá zvláštní příplatek právě za to, že je pilot. Tento příplatek však má úplně jiný základ, přičemž o něj stěžovatel logicky ani nežádal. Nepřípadné jsou pak i úvahy městského soudu týkající se motivačních složek platu a nároků kladených na velitele a jeho zástupce. Rozhodující pro přiznání příplatku za zvýšenou odpovědnost je totiž dle stěžovatele zjištění, kdo nese tuto odpovědnost za majetkové a finanční operace, za správu materiálu a majetek státu.

[15] Nepochopitelnou a nesrozumitelnou je pro stěžovatele dále argumentace uvedená na straně 6 napadeného rozsudku v posledním odstavci, kde městský soud cituje z důvodové zprávy k zákonu o vojácích, s kým vším bylo znění zákona konzultováno, a že tento zákon není v rozporu s Ústavou, ústavním pořádkem a právním řádem České republiky. V daném ohledu chybí vysvětlení provedené úvahy městského soudu, přičemž patrný není ani vztah citované části důvodové zprávy ke stěžovatelem uplatněným námitkám.

[16] Stěžovatel poté namítl, že má-li být příplatek za zvýšenou odpovědnost přiznán osobě, která fakticky vykonává činnosti velitele a nese s tím spojenou odpovědnost, bylo nutné řádně zjistit skutkový stav. Kdyby správní orgány zjišťovaly skutkový stav, musely by dojít k závěru, že stěžovatel fakticky vykonává stejné činnosti a má stejnou odpovědnost, jako má velitel. Pro zjištění skutkového stavu byl zásadní protokol o předání funkce velitele 22. základny vrtulníkového letectva, neboť je z něj patrné, že stěžovatel převzal funkci velitele 22. základny vrtulníkového letectva. Stěžovatel též poukázal na pověření ve věci veřejných zakázek ze dne 12. 9. 2014, které je dle jeho názoru pro posouzení příplatku za zvýšenou odpovědnost významné, neboť na základě tohoto pověření byl oprávněn jednat ve věcech, s kterými byla spojena vysoká odpovědnost.

[17] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby současně s ním zrušil i rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval obecně uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, když stěžovatel tvrdil, že je jeho odůvodnění *„nepřesvědčivé a nepřiléhavé“*. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí je totiž zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j.

2 Azs 47/2009 – 71). Meritorní přezkum rozsudku je možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z něj zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl.

[20] Jádrem kasační stížnosti je pak tvrzení stěžovatele, že při rozhodování o tom, komu bude příplatek za zvýšenou odpovědnost přiznán, je třeba chápat kategorie osob uvedené v § 68e zákona o vojácích nikoliv pouze dle služebního zařazení, ale zejména podle hlediska skutečně vykonávaných činností a míry odpovědnosti.

[21] Podle § 68e zákona o vojácích, v rozhodném znění, *veliteli vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, náčelníkovi, vedoucímu nebo řediteli vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu a řediteli nebo veliteli organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství, který je ministrem zmocněn k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky, sestavování ekonomického výkazu o vyčleněných a použitých finančních prostředcích a personálních a majetkových zdrojích, náleží příplatek až do výše 15 % služebního tarifu stanoveného v § 68 odst. 2. Příplatek se zaokrouhluje na celé desetikoruny směrem nahoru*.

[22] Z obsahu správního spisu je v dané věci zřejmé, že stěžovateli byl dne 1. 7. 2015 vydán velitelem Vzdušných sil personální rozkaz č. j. 59-16/2015-1309, kterým mu byl stanoven plat, jehož složku tvořil služební tarif. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo výslovně uvedeno, že *„[j]menovaný je dnem 1. 7. 2015 služebně zařazen na systematizované místo zástupce velitele 22. základny vrtulníkového letectva. V souladu s nařízením vlády č. 59/2015 Sb., o služebních tarifech a o zvláštním příplatku pro vojáky z povolání, mu náleží služební tarif pro hodnost plukovník.“* Proti nadepsanému personálnímu rozkazu podal stěžovatel odvolání, které následně žalovaný zamítl. V napadeném rozhodnutí žalovaný mj. uzavřel, že *„[o]dvolatel je v současné době zařazen na systematizovaném místě zástupce velitele 22. základny vrtulníkového letectva Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, přičemž zastupování velitele útvaru má odvolatel ve svém popisu činnosti. Pozice zástupce velitele však není výslovně uvedena v § 68e zákona o vojácích z povolání, tedy v taxativním výčtu osob, kterým náleží zvláštní příplatek za zvýšenou odpovědnost.“*

[23] Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že § 68e zákona o vojácích, v rozhodném znění, přiznává příplatek za zvýšenou odpovědnost taxativně stanovenému okruhu osob. Současně v projednávaném případě nebylo sporu o tom, že stěžovatel byl personálním rozkazem ze dne 1. 7. 2015 služebně zařazen na systemizované místo zástupce velitele 22. základny vrtulníkového letectva. Za daného stavu je tedy nutné konstatovat, že správní orgány neměly žádný prostor pro uvážení o přiznání příplatku za zvýšenou odpovědnost stěžovateli, jako zástupci velitele 22. základny vrtulníkového letectva, neboť dotčená právní úprava takovouto autonomní úvahu nepřipouštěla.

[24] K tomu je možné poukázat i na znění důvodové zprávy k zákonu č. 332/2014 Sb., kterým byl změněn zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, a to v části upravující služební plat vojáků. Zde je konkrétně ve vztahu k § 68e uvedeno, že *„[j]edinečné postavení velitele vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, velitele nebo ředitele či náčelníka vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu a ředitele či velitele organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství, co se týče*

kompletní odpovědnosti za celkový chod řízeného subjektu, se navrhuje oproti ostatním vojákům v téže vojenské hodnosti zvýhodnit měsíčním příplatkem ve výši 5 % minimálního služebního tarifu stanoveného zákonem. Měsíční příplatek bude konstantní a nebude se zvyšovat v návaznosti na případnou budoucí valorizaci služebních tarifů. Tento příplatek bude náležet maximálně 250 vojákům z povolání. K zamezení potenciálních problémů o výši příplatku se stanovuje způsob zaokrouhlení."

[25] Předmětné ustanovení tak zdůrazňuje jedinečnost zde vyjmenovaných (velitelských a vedoucích) funkcí, přičemž zákonodárce si byl při přijetí dané právní úpravy jistě vědom toho, že v rámci hierarchie armády a jejího funkčního členění existují mj. právě i systemizovaná místa zástupců velitelů. Záměrem zákonodárce tudíž zjevně nebylo přiznat příplatek za zvýšenou odpovědnost jisté kategorii osob dle hlediska (skutečně) vykonávaných činností či míry jejich odpovědnosti, ale pouze naprosto přesně vyjmenovaným osobám v určitém služebním (velitelském) zařazení. Limity pro aplikaci § 68e zákona o vojácích tedy zákonodárce jasně vymezil konkrétním výčtem osob (resp. služebních funkcí), na které se toto ustanovení vztahuje. Zákonodárce zde využil ústavně mu daný velmi široký prostor upravit dle své úvahy pravidla odměňování vojáků. Postup zákonodárce nebyl svévolný, neboť kritérium specifického postavení velitele má racionální povahu a *prima facie* nevede k neodůvodněně nerovnému zacházení. V rámci diskrece zákonodárce je ovšem samozřejmě možné zvolit i kritérium jiné, kladoucí důraz na skutečný obsah činnosti příslušného vojáka, které zákonodárce použil v pozdější právní úpravě. Zákonodárce může v průběhu času různým způsobem upravit odměňování týchž osob či platové podmínky v téže pozici či funkci, pokud při tom nevybočí z mantinelů, jimiž je vymezena jeho diskrece (zejména zákaz svévole a neodůvodněně nerovného zacházení).

[26] Stěžovatel byl personálním rozkazem ze dne 1. 7. 2015 zařazen na služební místo zástupce velitele 22. základny vrtulníkového letectva. Z podstaty tohoto služebního zařazení plyne, že zástupce velitele v průběhu výkonu své funkce provádí činnosti související právě se zastupováním velitele, neboť to je nepochybně náplní jeho práce. Nejvyšší správní soud proto nepopírá, že za jistých okolností zástupce velitele fakticky přebírá samotný výkon „velitelské" činnosti, a to po různě dlouhé údobí. I přesto však zákonodárce s funkcí zástupce velitele zákonodárce nespojil veškerá práva a povinnosti náležející veliteli samotnému. V nyní projednávaném případě se konkrétně jedná o nárok na příplatek za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích, který je vázán čistě na specifické postavení zcela konkrétně vyjmenovaných služebních funkcí, u nichž zákonodárce shledal konstantní výrazně vyšší míru jejich odpovědnosti za vedený útvar.

[27] Na výše provedeném hodnocení nemohou nic změnit ani stěžovatelem poukazovaná pověření jeho osoby ve věcech veřejných zakázek a dispozice s majetkem České republiky, neboť daný příplatek nelze v žádném případě vnímat (izolovaně) jako kompenzaci za hospodaření s veřejnými prostředky, a takto ani není vymezen dikcí předmětného ustanovení.

[28] Správní orgány a městský soud proto postupovaly v souladu se zákonem, pokud vyhodnotily, že z dotčené právní úpravy nijak nevyplývá, že by příplatek za zvýšenou odpovědnost ve smyslu § 68e zákona o vojácích náležel (popřípadě bylo jinak možné přiznat) i zástupcům osob uvedených v tomto ustanovení. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by totiž vedl k nahrazování role zákonodárce jejich

rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě.

[29] V kontextu nyní posuzované věci pak Nejvyšší správní soud pro úplnost zdůrazňuje a připomíná specifický charakter služebního poměru vojáků z povolání. K tomu je možné odkázat na judikaturu zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, usnesení ze dne 4. 5. 2005, č. j. Konf 51/2004-9, v němž byl vysloven závěr, že *„[s]lužební poměr je (i byl) charakterizován jako institut veřejného práva; byl považován za právní poměr státně zaměstnanecký. Tento právní poměr nevzniká smlouvou, ale mocenským aktem služebního orgánu (§ 5 cit. zákona - rozhodnutím o povolání do služebního poměru) a po celou dobu svého průběhu se výrazně odlišuje od poměru pracovního, který je naopak typickým poměrem soukromoprávním, kde účastníci mají rovné postavení. To se projevuje v právní úpravě týkající se průběhu a změny služebního poměru (část druhá, hlava II cit. zákona), kázeňské pravomoci, kázeňských odměn, kázeňských trestů a jejich ukládání (část třetí, hlava III téhož zákona), zániku služebního poměru (část druhá, hlava III tohoto zákona), jakož i dalších případů rozhodování služebních orgánů. Nejinak je tomu u rozhodování o odpovědnosti vojáka za škodu způsobenou státu (část sedmá cit. zákona). Právní povaha služebního poměru vojáka z povolání postihuje zvláštní povahu „zaměstnavatele“ jako primárního nositele veřejné moci, potřebu pevného začlenění vojáka do organismu veřejné moci a účast na jejím výkonu. Tato potřeba zasahuje tak daleko, že tu nejde o modifikaci soukromoprávního poměru, ale (stejně jako u některých dalších kategorií veřejných a zvláště státních zaměstnanců) o specifický státně zaměstnanecký poměr veřejného práva. Vodítkem může být i charakter právní úpravy, kdy právě u služebních poměrů má tato úprava kodexový charakter....“* S ohledem na popsanou specifičnost právní úpravy služebního poměru vojáků z povolání a zejména výše provedené hodnocení nyní projednávané věci, Nejvyšší správní soud neshledal případnou ani poznámku stěžovatele, že dle čl. 28 Listiny základních práv a svobod mají mít zaměstnanci právo na spravedlivou odměnu. Uvedenou ústavní kautelu ovšem nutno vykládat ve vztahu k platům poskytovaným ve veřejné sféře tak, že pravidla pro odměňování pracovníků nesmí být svévolná a založená na libovůli, jak bylo výše vyloženo; diskrece zákonodárce ohledně obsahu těchto pravidel však má být rozsáhlá. Stěžovatel byl zařazen na systemizované místo zástupce velitele 22. základny vrtulníkového letectva. Zastupování velitele útvaru tak stěžovatel má ve svém popisu činnosti, za což mu v souladu se zákonem o vojácích (§ 66 odst. 1 zákona o vojácích) náleží služební plat ve výši odpovídající jeho služebnímu zařazení, podmínkám výkonu služby a služební výkonnosti. Pokud mu nebyl přiznán z důvodů shora vyložených (pouze) příplatek za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích, nejednalo se o ústavně nekonformní postup.

[30] Další argumentací stěžovatele, týkající se např. „létajícího velitele“ a jeho příplatků či přiléhavosti odkazu městského soudu na důvodovou zprávu v části, kde byl proveden výčet institucí, s nimiž byla novela zákona o vojácích konzultována a následně konstatována souladnost s Ústavou, se Nejvyšší správní soud již nezabýval, neboť tato s ohledem na výše uvedené závěry, které jsou v projednávané věci naprosto stěžejní a rozhodné, neměla žádný význam. Pouze ve stručnosti je tak možné uvést, že citoval-li městský soud ve svém odůvodnění pasáže důvodové zprávy k novele zákona o vojácích, které se v daném případě jeví jako nadbytečné, nelze z tohoto postupu dovozovat vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Zcela zásadním totiž v právní věci

stěžovatele bylo to, že jak správní orgány, tak i městský soud správně vyložily možnosti aplikace § 68e zákona o vojácích.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu